

Arrest

nr. 326 368 van 8 mei 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 16 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 319 286 van 23 december 2024 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 30 december 2024.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANLAET, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 2009 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum gezinshereniging met zijn moeder. Hij genoot gedurende enkele jaren verblijfsrecht, maar vertoeft ondertussen al meer dan tien jaar illegaal op het grondgebied.

1.2. Verzoeker liep verschillende veroordelingen op en verbleef het afgelopen jaar in de gevangenis t.e.m. 22 december 2024.

1.3. Op 31 oktober 2024 diende verzoeker via volmacht een (vijfde) aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 december 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 17 december 2024 in de gevangenis van Dendermonde in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten

Naam: O.(…)

Voornaam: M.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, en dit onmiddellijk bij vrijstelling.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene zou in het bezit zijn van een geldig paspoort (er werd enkel een kopie voorgelegd, het origineel werd niet voorgelegd bij de gemeente). Dit paspoort is niet voorzien van een geldig visum noch gaat het gepaard met een geldige verblijfstitel op het moment van indiening van zijn aanvraag.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verkreeg verblijfsrecht in 2010, doch verloor dit verblijfsrecht middels bijlage 14ter dd. 26.07.2012, beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 105 446 dd. 20.06.2013.

Betrokkene ontving op 27.03.2014 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke hem diezelfde dag ter kennis werd gebracht. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV op 03.12.2014 bij arrest 134 578.

Op 22.07.2014 werd ten aanzien van betrokkene een inreisverbod genomen voor de periode van 6 jaar.

Betrokkene ging in beroep tegen deze bijlage 13sexies en tegen de bijlage 13septies van diezelfde datum.

De RvV heeft het beroep in uiterst dringende noodezakelijkheid verworpen bij arrest 127 512 dd. 28.07.2014.

Betrokkene diende aanvragen gezinshereniging in op 02.03.2018, 21.06.2019, 13.12.2019, 19.06.2020. Deze werden geweigerd middels bijlage 20 op respectievelijk 30.08.2018, 26.09.2019, 08.06.2020,

24.11.2020. Het beroep tegen deze laatste beslissing werd verworpen op 25.03.2021 bij arrest 255 159. Op 27.04.2021 werd opnieuw een bevel genomen ten aanzien van betrokkene gelet op voormeld verwerpsarrest en verwezen naar het van kracht zijnde inreisverbod. Beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV bij arrest 260 994 dd. 23.09.2021.

De in artikel 6 bepaalde termijn is dus onmiskenbaar overschreden.

Betrokkene bleef verder onder de radar tot hij terug diende gearresteerd te worden door de politiediensten in december 2023. Hij is sindsdien in detentie ten gevolge van de gepleegde feiten en veroordeling (cfr. infra).

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene kwam vanaf zijn meerderjarigheid verscheidene malen in aanraking met de politiediensten. Hij liep verschillende pv's op over een periode van 2013 tot 2024, hij liep een inreisverbod van op waar hij tot op heden nooit gevolg aan heeft gegeven en werd vijf keer correctioneel veroordeeld in België:

- *Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 27.03.2014 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 5 jaar, met uitzondering van de voorlopige hechtenis, en een geldboete van 100 euro wegens 2 feiten van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht.*
- *Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout op 15.12.2015 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 50 euro wegens opzettelijke slagen met en zonder arbeidsongeschiktheid aan zijn toenmalige partner.*
- *Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout op 28.10.2016 tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens diefstal met geweld en wapenvertoon met blijvende*

psychische ongeschiktheid voor het slachtoffer: betrokkene verschaftte zich, terwijl hij gemaskerd was, toegang tot het appartement van een 72-jarige vrouw om haar te beroven van haar geld en juwelen.

- Betrokkene werd op 28.11.2019 ook veroordeeld door het Hof van Beroep Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 100 euro wegens mondelinge doodsb bedreigingen met bevel of voorwaarde ten aanzien van een gevangenisbewaarder te Turnhout. Dit problematisch detentiedrag dat betrokkene stelde gaf aanleiding tot een tuchtttransfer naar de gevangenis te Hasselt.
- Betrokkene werd tot slot op 26.03.2024 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro voor wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, weerspannigheid met wapen, het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en het opzettelijk beschadigen van andermans onroerende eigendommen. Voor elk van voormelde feiten bevond betrokkene zich bovendien in staat van herhaling.
- Nazicht in het ANG brengt enkel al voor de afgelopen twee jaar volgende hits naar voor:
 - TU.27.L1/01717124 Heling
 - TU.27.L1/01718424 Heling
 - TU.18.L1/01003023 Gewone diefstal
 - TU.43.L1/02121123 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 - TU.42.L1/02122023 Geen misdrijf: sociale problemen
 - TU.40.L1/02122223 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving
 - TU.41.L1/02122323 Weerspannigheid
 - TU.41.L1/02122323 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 - TU.50.L1/02121523 Opzettelijke vernielingen

Er zijn met andere woorden, ondanks de detentie van meneer sinds december 2023 ook terug twee hits in 2024. Wat de inhoud van de PV's uitmaakt, is niet duidelijk, noch is reeds duidelijk wat het gevolg is (geweest) van de PV's en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt/uitmaakte in de afgespeelde feiten. Toch houdt de vermelding van alweer twee nieuw PV's in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden na elk van de veroordelingen en de beslissingen van DVZ nog steeds niet de rug toekeerde. Hij trekt duidelijk geen lering uit de straffen die hem zijn opgelegd. Het gezinsleven van betrokkene bracht evenmin enige kentering in betrokkenes gedrag, wel integendeel. Ook zijn ex-partner deelde inmiddels reeds meermaals in de klappen. Intussen is betrokkene uit de echt gescheiden en woont hij niet meer samen met zijn kinderen. Het is heden niet duidelijk of betrokkene nog contact onderhoudt of mag onderhouden met zijn kinderen. Hoe dan ook blijkt uit het dossier onmiskenbaar dat betrokkene helemaal geen respect heeft voor zijn medemens, of dit nu onbekenden zijn, familie dan wel gezagsdragers. Zo bracht betrokkene ook in december 2023 nog slagen toe aan politiebeambten en ontsnapte hij tijdens de overbrenging naar onderzoeksrechter. Het volledige dossier geeft blijk van betrokkenes gevaarlijke en agressieve ingesteldheid.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 6 jaar dd. 22.07.2014, hetwelke hem diezelfde dag werd betekend. Betrokkene gaf echter nooit gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie – C- 225/16 van 26.07.2017).

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verkreeg verblijfsrecht in 2010, doch verloor dit verblijfsrecht middels bijlage 14ter dd. 26.07.2012. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 105 446 dd. 20.06.2013. Betrokkene diende aanvragen gezinshereniging in op 02.03.2018, 21.06.2019, 13.12.2019, 19.06.2020. Deze werden allen geweigerd middels bijlage 20 op respectievelijk 30.08.2018, 26.09.2019, 08.06.2020, 24.11.2020. Het beroep dat betrokkene instelde tegen deze laatste beslissing werd verworpen op 25.03.2021 bij arrest 255 159.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14, §3,

1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene heeft reeds meer dan 10 jaar geen verblijfsrecht meer. Hij bleef reeds voor een langere tijd onder de radar tot hij terug diende gearresteerd te worden door de politiediensten in december 2023.

3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene kwam vanaf zijn meerderjarigheid verscheidene malen in aanraking met de politiediensten. Hij liep verschillende pv's op over een periode van 2013 tot 2024, hij liep een inreisverbod van op waar hij tot op heden nooit gevolg aan heeft gegeven en werd vijf keer correctioneel veroordeeld in België:

- Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 27.03.2014 tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gedurende 5 jaar, met uitzondering van de voorlopige hechtenis, en een geldboete van 100 euro wegens 2 feiten van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht.
- Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout op 15.12.2015 tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 50 euro wegens opzettelijke slagen met en zonder arbeidsongeschiktheid aan zijn toenmalige partner.
- Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout op 28.10.2016 tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens diefstal met geweld en wapenvertoon met blijvende psychische ongeschiktheid voor het slachtoffer: betrokkene verschaftte zich, terwijl hij gemaskerd was, toegang tot het appartement van een 72-jarige vrouw om haar te beroven van haar geld en juwelen.
- Betrokkene werd op 28.11.2019 ook veroordeeld door het Hof van Beroep Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden en een geldboete van 100 euro wegens mondelinge doodsb bedreigingen met bevel of voorwaarde ten aanzien van een gevangenisbewaarder te Turnhout. Dit problematisch detentiegedrag dat betrokkene stelde gaf aanleiding tot een tuchtttransfer naar de gevangenis te Hasselt.
- Betrokkene werd tot slot op 26.03.2024 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 100 euro voor wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving, weerspanning met wapen, het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en het opzettelijk beschadigen van andermans onroerende eigendommen. Voor elk van voormelde feiten bevond betrokkene zich bovendien in staat van herhaling.
- Nazicht in het ANG brengt voor de afgelopen twee jaar volgende hits naar voor:
 TU.27.L1/01717124 Heling
 TU.27.L1/01718424 Heling
 TU.18.L1/01003023 Gewone diefstal
 TU.43.L1/02121123 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 TU.42.L1/02122023 Geen misdrijf: sociale problemen
 TU.40.L1/02122223 Wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving
 TU.41.L1/02122323 Weerspanning
 TU.41.L1/02122323 Opzettelijke slagen en/of verwondingen
 TU.50.L1/02121523 Opzettelijke vernielingen

Er zijn met andere woorden, ondanks de detentie van meneer sinds december 2023 ook terug twee hits in 2024. Wat de inhoud van de PV's uitmaakt, is niet duidelijk, noch is reeds duidelijk wat het gevolg is (geweest) van de PV's. en welk aandeel betrokkene desgevallend uitmaakt/uitmaakte in de afgespeelde feiten. Toch houdt de vermelding van een nieuw PV in het ANG op naam van betrokkene wel een indicatie in dat hij zijn strafrechtelijk verleden na elk van de veroordelingen en de beslissingen van DVZ nog steeds niet de rug toekeerde. Hij trekt duidelijk geen lering uit de straffen die hem zijn opgelegd. Het gezinsleven van betrokkene bracht evenmin enige kentering in betrokkenes gedrag, wel integendeel. Ook zijn ex-partner deelde inmiddels reeds meermaals in de klappen. Intussen is betrokkene uit de echt gescheiden en woont hij niet meer samen met zijn kinderen. Het is heden niet duidelijk of betrokkene nog contact onderhoudt of mag onderhouden met zijn kinderen. Hoe dan ook blijkt uit het dossier onmiskenbaar dat betrokkene helemaal geen respect heeft voor zijn medemens, of dit nu onbekenden zijn, familie dan wel gezagsdragers. Zo bracht betrokkene ook in december 2023 nog slagen toe aan politiebeambten en ontsnapte hij tijdens de overbrenging naar onderzoeksrechter. Het ganse dossier geeft blijk van betrokkenes agressieve ingesteldheid. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Ook kan een duidelijk gebrek aan schuldinzicht blijken, enerzijds uit de vonnissen, anderzijds aan de achtereenvolgende opeenstapeling van feiten.

Dit soort feiten getuigt van een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen. Dergelijke feiten zorgen voor een onveiligheidsgevoel in de samenleving. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkenes ex-echtgenote en zijn twee kinderen bezitten allen de Belgische nationaliteit. De betrokkene verblijft sinds december 2023 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen minstens sinds een jaar aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Een voldoende hechte band kan betrokkene dus niet hebben opgebouwd met zijn ex-partner en kinderen zodat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging. Uit het verslag dd. 16.01.2024 blijkt dat de ex-partner slachtoffer is in deze zaak. Zij komt niet op bezoek tijdens deze detentie. Er kan niet blijken dat dat heden anders zou zijn. Evenmin toont betrokkene aan dat hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen of contacten mag onderhouden/onderhoudt. Betrokkene legt

weliswaar tien foto's voor met zijn dochters, L.(...) en L.(...) alsook 4 betaalopdrachten voor vanuit detentie en 3 daadwerkelijk uitgevoerde overschrijvingen op de bankrekening van dochter L.(...). Voor de bankoverschrijvingen dient hij niet noodzakelijk in het Rijk aanwezig te zijn bij zijn dochters – heden is hij immers evenmin fysiek aanwezig. Hij kan eveneens vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Wat de foto's betreft: deze dateren allen van minstens een jaar geleden, daar betrokkene sinds december 2023 in detentie is. Er wordt dan wel in het schrijven van de advocaat van betrokkene het volgende verklaard: "Mevrouw O.(...) bevestigt de goede affectieve relatie tussen verzoeker en hun dochters. Ook zij wenst dat verzoeker deze vaderrol kan blijven vervullen.

Na zijn opsluiting in de gevangenis van Dendermonde vervulde hij zijn vaderrol nog steeds op een zeer prominente wijze. Mevrouw O.(...) gaat regelmatig op bezoek bij verzoeker in de gevangenis van Dendermonde. Mevrouw woont met de kinderen echter in Turnhout, waardoor het steeds een eindje rijden is naar de gevangenis. Daarom heeft verzoeker elke dag telefonisch contact met zijn kinderen. Deze telefoongesprekken zijn zowel voor de kinderen als voor verzoeker iets om elke dag naar uit te kijken. Dit toont tevens de bijzonder goede affectieve relatie aan tussen verzoeker en zijn dochters.", toch ligt er geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Zo ligt er geen bewijs van bezoeken voor in de gevangenis zoals wordt gesteld, en hetgeen niet strookt met de gegevens uit het verslag dd. 16.01.2024 waaruit blijkt dat de ex-partner slachtoffer is in deze zaak. Zij komt niet op bezoek tijdens deze detentie. Evenmin ligt een effectief bewijs voor dat de moeder van de kinderen de goede affectieve relatie tussen de kinderen en hun vader bevestigt. Verder ligt ook geen bewijs voor van de verklaarde dagelijkse telefonische contacten tussen betrokkene en zijn kinderen. Voor zover dit weliswaar zou overeenstemmen met de werkelijkheid, kan evenwel worden opgemerkt dat niets uitsluit dat betrokkene ook dagelijks contacten onderhoudt met zijn kinderen vanuit het buitenland middels moderne communicatiemiddelen. Als betrokkene er in slaagt dergelijke contacten te onderhouden met zijn kinderen en op die manier banden zou onderhouden die het recht op gezinshereniging zouden moeten openen voor meneer, kan niet worden gesteld dat hij die niet op even intensieve wijze zou kunnen onderhouden vanuit het buitenland.

Hoe dan ook, er liggen momenteel dus geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er op heden een hechte band zou bestaan tussen betrokkene en zijn kinderen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 03.09.2019 in huwelijk is getreden te Hasselt met mevr. O.(...) C.(...) en uit deze relatie twee kinderen werden geboren. De echtscheiding vond plaats op 03.04.2023. Inmiddels verblijft betrokkene dus reeds een jaar in detentie, nadien wenst hij zich klaarblijkelijk te vestigen in Sint-Niklaas, daar waar mevrouw met de kinderen in Turnhout verblijft. Door het gedrag dat betrokkene onophoudelijk stelt, heeft betrokkene nooit verblijfsrecht bekomen in functie van zijn voormalige echtgenote of één van zijn kinderen. Het verblijfsrecht dat werd bekomen op basis de gezinshereniging met zijn moeder in 2010 werd in 2012 terug ingetrokken gelet op betrokkenes gedrag en het niet meer voldoen aan de voorwaarden. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing dd. 26.07.2012, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 105 446 dd. 20.06.2013. Betrokkene ontving op 27.03.2014 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke hem diezelfde dag ter kennis werd gebracht. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV op 03.12.2014 bij arrest 134 578. Op 22.07.2014 werd ten aanzien van betrokkene een inreisverbod genomen voor de periode van 6 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze bijlage 13sexies en tegen de bijlage 13septies van diezelfde datum. De RvV heeft het beroep in uiterst dringende noodezakelijkheid verworpen bij arrest 127 512 dd. 28.07.2014. Betrokkene diende aanvragen gezinshereniging in op 02.03.2018, 21.06.2019, 13.12.2019, 19.06.2020. Deze werden geweigerd middels bijlage 20 op respectievelijk 30.08.2018, 26.09.2019, 08.06.2020, 24.11.2020. Het beroep tegen deze laatste beslissing werd verworpen

op 25.03.2021 bij arrest 255 159. Op 27.04.2021 werd opnieuw een bevel genomen ten aanzien van betrokkene gelet op voormeld verwerpsarrest en verwezen naar het van kracht zijnde inreisverbod. Beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV bij arrest 260 994 dd. 23.09.2021. Betrokkene bleef verder onder de radar tot hij terug diende gearresteerd te worden door de politiediensten in december 2023. Hij is sindsdien in detentie ten gevolge van de gepleegde feiten en veroordeling, ondermeer voor intrafamiliaal geweld (cfr. supra). De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn toenmalige gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er dient benadrukt te worden dat betrokkene geen melding meer maakt bij zijn aanvraag van O.(...) J.(...) noch van K.(...) L.(...) geboren in 2012 (kind noch moeder teruggevonden in de database van DVZ: het meisje dat mogelijks overeenstemt blijkt een andere moeder te hebben dan de vrouw die door betrokkene aangehaald werd). Het gezinsleven met hen kan bijgevolg niet worden opgeworpen als hinderpaal voor huidige beslissing.

Betrokkene zijn persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven – dit blijkt onmiskenbaar uit betrokkenes dossier. Van een probleem betreffende de gezondheid tot slot van betrokkene is geen sprake (cfr. verslag dd. 23.07.2024 van het gesprek met betrokkene). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2012 die verbonden was aan de bijlage 14ter van die datum, noch aan de bevelen dd. 27.03.2014 en 27.04.2021. Evenmin gaf hij gevolg aan het inreisverbod dd. 22.07.2014 voor de periode van 6 jaar. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 6 jaar, genomen op 22.07.2014. De RvV heeft het beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest 127 512 dd. 28.07.2014. Het inreisverbod is aldus definitief. Betrokkene gaf tot op heden nog steeds geen gevolg aan het inreisverbod. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht met de betekening ervan, en dat het tijdvak ervan pas ingaat vanaf de datum waarop betrokkene effectief het Belgisch grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

MOTIVATIE IN FEITE:

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 6 jaar, hetwelke hem ter kennis gebracht werd op 22.07.2014. De RvV heeft het beroep tegen deze beslissing verworpen bij arrest 127 512 dd. 28.07.2014. Het inreisverbod is aldus definitief;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat betrokkene het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van zes jaar zou verlaten hebben. Het inreisverbod dd. 22.07.2014 bestaat wel degelijk nog en heeft bindende kracht gezien de betekening ervan en het verworpen beroep; Betrokkene kreeg het inreisverbod opgelegd omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Dit gevaar wordt bevestigd door betrokkenes gedrag in de navolgende jaren.

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het arrest K.A. van het HvJ (C-82/16, 8 mei 2018) uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Overwegende dat overeenkomstig voornoemd Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen

betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat de band met de kinderen betreft, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Zoals reeds gesteld verblijft betrokkene sinds december 2023 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen minstens sindsdien aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Er kan blijken dat betrokkene enkele stortingen uitvoerde op rekening van zijn oudste dochter, uit niets echter kan blijken dat betrokkene bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen en contacten onderhoudt. De stelling van de raadsman daaromtrent betreft dan ook een blote bewering: er ligt thans geen bewijs voor dat zijn ex-partner en kinderen betrokkene in de gevangenis hebben opgezocht. Van contacten die zouden onderhouden worden op andere manieren kan uit de voorgelegde stukken niets blijken. Betrokkene, die wordt bijgestaan door een advocaat, kon nochtans gelet op het lijvige dossier en de vele procedures die werden gevoerd, wel verwachten dat hij dergelijke bewijsvoering diende aan te leveren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden, los van of betrokkene er al dan niet in geslaagd zou zijn van op afstand zijn vaderschap daadwerkelijk op te nemen en een duurzame band met de kinderen te ontwikkelen dan we onderhouden, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van de kinderen en hun ontwikkeling te vrijwaren. Hij is reeds geruime tijd afwezig uit het gezin, hij is sinds april 2023 uit de echt gescheiden met mevr. O.(...) en woont minstens niet meer samen met zijn kinderen sinds december 2023 (waar betrokkene voor zijn detentie verbleef is niet duidelijk). De moeder staat dus minstens sinds december 2023 tot op heden alleen in voor de kinderen en de huishouding. Er kan bijgevolg geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene blijken, niet van mevrouw noch van de kinderen. Gezien de leeftijd van de kinderen kunnen we ervan uit gaan dat de kinderen dagelijks naar school gaan en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Het is redelijk te stellen dat de moeder van de kinderen verder van al deze opvangmogelijkheden gebruik kan maken om voor zichzelf en haar kinderen in te kunnen staan, en mogelijks ook een netwerk heeft waarop zij kan terugvallen. Bovendien, zoals reeds gesteld: betrokkene is in detentie, er kan dan ook geen enkele afhankelijkheid blijken ook wat dat punt betreft. Uit het dossier kan over de gehele lijn geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden dus bijna 7 en 5 jaar. Betrokkene zat afgelopen jaar opnieuw en ononderbroken in detentie dit alles door zijn eigen gedragingen, net zoals hij in het verleden ook meerdere malen en voor langere periode in detentie zat. Dit was het geval van 19.01.2014 tot 27.03.2014 en van 02.09.2015 tot aan zijn voorwaardelijke invrijheidstelling op 02.12.2019. Van 23.11.2020 werd betrokkene terug opgesloten tot 22.01.2021. Betrokkene is vele jaren opgesloten geweest in de gevangenis, en heden opnieuw – sinds 24.12.2023, zodat hij ook lange tijd geen deel uitmaakt(e) van de Belgische samenleving. Gelet op de lange detenties van betrokkene, is hij meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd geweest met zijn ex-echtgenote en zijn kinderen, waaronder referentiepersoon. De moeder moet, al was het maar louter door de verschillende en langdurige afwezigheden van vader, steeds de primaire en continue zorgdrager voor de kinderen geweest zijn. De kinderen hebben dus hun vader meermaals en voor lange periodes niet fysiek in hun nabijheid gehad. Niets belet dat betrokkene in de toekomst – desgevallend tijdelijk – vanuit het buitenland contacten tracht aan te knopen of onderhoudt met zijn kinderen. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Er kan evenmin blijken dat er een verstoring zou zijn met betrekking tot het evenwicht van de kinderen of met betrekking tot hun emotionele ontwikkeling. Er blijken aldus geen concrete onoverkomelijke hindernissen die de voortzetting van betrokkenes privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Zoals reeds gesteld: de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkens raadsman verzocht, gelet op het naderende einde van betrokkene zijn detentie, om de aanvraag met voorrang te behandelen. Een tijdige beslissing zal zowel verzoeker als zijn dochters helpen om hun gezinsleven zo snel mogelijk op een stabiele en positieve manier voort te zetten. Het staat betrokkene vrij om samen met de moeder van zijn kinderen, en rekening houdende met zijn

verblijfssituatie, afspraken te maken opdat het gezinsleven met de dochters op een stabiele manier kan worden georganiseerd vanuit het buitenland en op die manier kan worden verdergezet;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 6 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat in casu, de voornoemde persoon geen vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dd. 22.07.2014 heeft ingediend noch bekomen;

Overwegende dat het inreisverbod bijgevolg nog steeds van toepassing is, mocht de gemeentelijke administratie de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging genomen hebben en niet overgegaan zijn tot de aflevering van een bijlage 19ter op 31.10.2024.

Betrokkene dient gevolg te geven aan voormeld inreisverbod dd. 22.07.2014.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) samengelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Artikel 7 Vreemdelingenwet schrijft de situaties voor waarbinnen de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te geven aan de vreemdeling. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd en dit op grond van artikel 7, eerste lid 1°, zijnde op basis van de vaststelling dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht en dient met andere woorden rekening te worden gehouden met het Europees recht.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen schond de administratieve overheid de verplichtingen uit artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest van grondrechten van de Europese Unie, en werd onvoldoende rekening gehouden met het gezins- en familieleden van verzoeker.

Artikel 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.”

Artikel 7 Handvest grondrechten van de Europese unie stelt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Deze artikels primeren op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Wanneer een vreemdeling een precair verblijf heeft in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Verzoeker meent dat verweerster in casu haar beoordelingsmarge te buiten aangezien zij faalt een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er vooreerst sprake zijn van een familieof gezinsleven. Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) verduidelijkt wanneer er sprake is van een familie-en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het gaat om een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, waarvan in casu sprake (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).2

Het klopt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht niet absoluut is. Een inmenging van het openbaar gezag is evenwel enkel toegestaan voor zover voldaan is aan de vereisten van legaliteit, legitimiteit en proportionaliteit. Dit impliceert dat inmenging van het openbaar gezag slechts is toegestaan voor zover deze inmenging bij wet voorzien is, de inmenging ingegeven is door één of meerdere van de in het tweede lid artikel 8 EVRM voorgeschreven doelen én voor zover de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De uitzonderingen op de eerbiediging van het gezinsleven dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om

vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

Bovenstaande brengt met zich mee dat de staat een correct evenwicht dient te bereiken tussen enerzijds het beoogde doel en anderzijds de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het onderzoek hiertoe geschiedt aan de hand van een ‘fair-balance’-toets: de staat gaat na of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving.

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat het volgende stelt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind
- b) het familie- en gezinsleven;”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde heeft gefaald de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM, en kijkend naar artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven en met het belang van het kind.

Verwerende partij stelt dat er niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van aanvullende elementen die wijzen op een afhankelijkheid. Zij voert aan dat verzoeker sinds december 2023 in detentie verblijft, waardoor de dagdagelijkse zorg voor de kinderen minstens sinds een jaar aan de moeder van de kinderen is togedragen. Verwerende partij leidt hieruit ten onrechte af dat verzoeker geen voldoende hechte band zou kunnen opgebouwd hebben met zijn ex-partner en kinderen.

Het feit dat beide dochters, O.(...) L.(...) en O.(...) L.(...), op heden voorlopig hoofdverblijf hebben bij mevrouw C.(...) O.(...) verhindert niet dat tussen verzoeker en zijn dochters wel degelijk sprake is van een gezinsleven. Dat een samenwoning niet strikt noodzakelijk is opdat sprake kan zijn van een gezinsband tussen ouder en kind, wordt overigens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in haar arrest dd. 30 maart 2021, stelt zij nadrukkelijk dat: “Aldus blijkt dat de verzoekende partij voldoende aannemelijk maakt dat er tussen haar [sic] en haar [sic] kinderen sprake is van een gezinsleven”.

Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Hierbij kan onder meer worden gekeken naar de aard en duur van de relatie met de ouders, naar de geleverde bijdragen in de opvoeding en opvang van het kind, naar de kwaliteit en kwantiteit van het contact tussen het kind en de ouder, enzovoort (cf. EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Bovendien bevestigt rechtspraak van het EHRM dat vanaf de geboorte een band ontstaat tussen kind en ouder die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. De meerdere foto's getuigen absoluut van deze bijzondere band.

De stukken die verzoeker bij brengt tonen aan dat hij een prominente plaats inneemt in het leven van zijn dochters. Voorafgaand aan verzoeker zijn opsluiting oefende hij het ouderlijk gezag over zijn dochters gezamenlijk uit met mevrouw C.(...) O.(...). Verzoeker voegt daarom meerdere foto's waaruit de bijzonder mooie band tussen verzoeker en zijn dochters blijkt. Foto's van verzoeker samen met zijn dochters getuigen van de vele affectieve momenten die zij samen beleven en getuigen onmiskenbaar van de affectieve relatie die zij onderhouden. Op de foto's is duidelijk het enthousiasme af te lezen op het gelaat van zijn dochters. Dit getuigt van de goede band tussen de kinderen en hun vader.

Verweerster wijst er op dat de foto's die verzoeker bij brengt, dateren van een jaar geleden. Het weze duidelijk dat verzoeker geen recente foto's met zijn kinderen kon maken gelet op zijn detentie.

Wegens de detentie van verzoeker heeft hij deze vaderrol op een andere manieren moeten invullen, hetgeen hij ook gedaan heeft. Ook mevrouw C.(...) O.(...) bevestigt in haar getuigenverklaring dat hij op elk mogelijk vlak zijn ouderrol heeft uitgevoerd.

Ook voor verzoeker is de steun van zijn gezin tijdens zijn detentiejaren onontbeerlijk geweest.

Mevrouw C.(...) O.(...) gaat regelmatig op bezoek bij verzoeker in de gevangenis van Dendermonde. Ter staving voegt verzoeker een kopie van zijn bezoekerslijst (stuk 7 – bezoekerslijst). Mevrouw woont met de kinderen echter in Turnhout, waardoor het steeds een eindje rijden is naar de gevangenis. Daarom heeft verzoeker dagelijks telefonisch contact met zijn kinderen. Dit wordt ook bevestigd door mevrouw C.(...) O.(...) in haar getuigenverklaring. Ook heeft verzoeker regelmatig videogesprekken vanuit de gevangenis met zijn kinderen (stuk 8 – overzicht videogesprekken), hetgeen opnieuw wordt bevestigd door mevrouw C.(...) O.(...). Deze telefoon-en videogesprekken zijn zowel voor de kinderen als voor verzoeker iets om elke dag naar uit te kijken. Dit toont tevens de bijzonder goede affectieve relatie aan tussen verzoeker en zijn dochters.

Op psychologisch vlak bestaat er daarom een bijzondere vorm van afhankelijkheid tussen verzoeker enerzijds, en zijn naaste omgeving anderzijds.

Verzoeker brengt verscheidende bewijsstukken bij die getuigen van de bijzondere ouder-kind relatie die verzoeker heeft en onderhoudt met zijn dochters.

Tijdens zijn opsluiting in de gevangenis van Dendermonde vervulde hij zijn vaderrol nog steeds op een zeer prominente wijze. De bezoeken van mevrouw C.(...) O.(...) met de kinderen aan de gevangenis, de telefonische en videocontacten met verzoeker getuigen van de vaderschapsrol die verzoeker nog steeds opneemt.

Bovendien geeft mevrouw C.(...) O.(...) een bijzonder mooie omschrijving van hoe verzoeker zijn vaderrol opneemt. Ik citeer:

“De zorg naar zijn kinderen heeft veel waarde voor hem en zeker ook voor de kinderen. Hij denkt altijd eerst aan de kinderen vooraleer hij aan zichzelf denkt. Ondanks hun papa de laatste periode niet fysiek aanwezig kon zijn in hun leven, blijft hun papa toch een belangrijk figuur in hun leven. Hij heeft mij en de kinderen zoveel mogelijk ondersteun in hoeverre dat dit mogelijk was voor hem.”

Deze prachtige verklaring over verzoeker spreekt voor zich. Het is onbetwistbaar dat er een band van wederzijdse afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn kinderen.

Naast de affectieve band bestaat ook een financiële band tussen verzoeker en zijn dochters, zoals blijkt uit de gevoegde bankuittreksels. De bijgevoegde bankuittreksels tonen aan dat verzoeker op verschillende momenten, aanzienlijke bedragen heeft overgemaakt om zijn dochters financieel te ondersteunen:

- Op 13 februari 2024: een bedrag van 100,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 18 februari 2024: een bedrag van 500,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 19 februari 2024: een bedrag van 100,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...)
- Op 2 mei 2024: een bedrag van 400,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 6 mei 2024: een bedrag van 400,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 16 mei 2024: een bedrag van 200,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 22 mei 2024: een bedrag van 200,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...).

Zelfs tijdens zijn detentie bleef hij verantwoordelijkheid nemen door deze betalingen te verrichten. Dit bewijst dat verzoeker, ondanks zijn omstandigheden, zijn plicht als vader ernstig neemt en enorm toegewijd is aan zijn dochters. Ook mevrouw C.(...) O.(...) bevestigt dat, ondanks verzoeker geen financieel geen inkomsten heeft, hij toch zijn best doet om haar financieel te ondersteunen. Wanneer de kinderen iets nodig hebben, wil hij dit bovendien steeds op zich nemen.

Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker de intentie om, van zodra zijn verblijfstoestand is geregulariseerd, werk te zoeken en de financiële ondersteuning verder te zetten.

Men stelt dat de ex-partner van verzoeker hem kan komen bezoeken en dat, wat betreft de minderjarige kinderen, de impact van de beslissingen beperkt kan blijven gezien zij contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat de kinderen van verzoeker thans respectievelijk 7 en 5 jaar oud zijn. Van kinderen met zo een jeugdige leeftijd kan niet worden verwacht dat ze instaat zijn om een betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden, laat staan met hun vader.

Verzoeker wijst in deze naar een arrest van Uw Raad dd. 29 mei 2020 (RvV 29 mei 2020, nr. 236 222) waarin wordt gesteld dat: “onlinecommunicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie.”

Nochtans is een betekenisvol contact, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde voor hun verdere ontwikkeling. (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité). ”

Het belang van het kind dient steeds de eerste overweging te vormen. Artikel 3, eerste lid van het VN-Kinderrechtenverdrag luidt namelijk als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”(eigen onderlijning)

Het uitoefenen van zijn vaderrol en ouderlijk gezag behelst ook meer dan louter communicatie. Ze bestaat ook uit samen tijd doorbrengen en samen activiteiten doen. Het is uiteraard vanzelfsprekend dat moderne

communicatietechnologieën ook op dit vlak flagrant te kort schieten. Het weze duidelijk dat ook mevrouw C.(...) O.(...) de goede affectieve relatie tussen verzoeker en zijn kinderen bevestigt én dat de kinderen bijzonder uitkijken naar het strafeinde van verzoeker.

Het strafeinde van verzoeker is voorzien op 22 december 2024. Zowel zijn kinderen als hijzelf hebben hier naartoe geleefd, zodat verzoeker opnieuw zijn vaderrol kan opnemen zoals hij steeds gedaan heeft. Tevens zou hij opnieuw het ouderlijk gezag gezamenlijk op een betekenisvolle manier uitoefenen over zijn kinderen. Hierover werd reeds overleg gepleegd met mevrouw C.(...) O.(...), die er ook naar uit kijkt om verzoeker opnieuw fysiek deel te laten uitmaken van het dagelijkse leven van de kinderen (stuk 6 - getuigenverklaring). Zij verklaart dat verzoeker voor de kerstperiode een planning had opgemaakt, in samenspraak met haar, waarin de kinderen een week bij hem kunnen verblijven. Zowel verzoeker als de kinderen kijken hier enorm naar uit.

Tevens geeft mevrouw C.(...) O.(...) aan dat zij bijzonder veel belang hecht aan een actieve rol voor beide ouders in het leven van de kinderen. Zij wenst dan ook dat zowel zij als verzoeker een gelijkwaardige stem hebben in de belangrijke beslissingen voor hun kinderen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker zijn ouderschapsrol niet kan uitoefenen via moderne communicatietechnologieën.

Verweerster gaat ook compleet voorbij aan het feit dat het belang van het kind de eerste overweging dient te zijn. Het is absoluut niet in hun belang om verzoeker van hen los te rukken, gelet op hun bijzondere afhankelijkheidsverhouding. Mevrouw C.(...) O.(...) stelt dat verzoeker steeds een positieve invloed heeft gehad op hun dochters. Hun beider aanwezigheid zorgde voor het nodige gevoel van stabiliteit en veiligheid, beide onontbeerlijk voor de ontwikkeling van jonge kinderen. Zij bevestigt dat het noodzakelijk is dat de sterke emotionele band tussen verzoeker en zijn kinderen die op heden bestaat, kan blijven bestaan.

Het staat opnieuw buiten kijf dat de kinderen het grootste slachtoffer zullen worden van de bestreden beslissing. Zij zullen hun vaderfiguur zo goed als verliezen, daar moderne communicatietechnologieën flagrant tekort schieten.

De bestreden beslissing vormt dan ook ontegensprekelijk een schending van het belang van het kind.

De rechtspraak bevestigt bovendien dat het gezinsleven dient gerespecteerd te worden. Reeds in 2001 werden door het EHRM de zogenaamde Boultif-criteria geformuleerd; een set criteria die nationale overheden leidt in het nemen van een billijke belangenafweging:

"[...] the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled."

Met het arrest Üner t. Nederland voegde het EHRM aan de oorspronkelijke Boultif-criteria, nog twee toetsstenen toe, zijnde het belang en het welzijn van de kinderen alsook de hechte sociale culturele en familiale banden met het gastland enerzijds en met het land van bestemming anderzijds.

Daarnaast stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende:

"EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang: bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het Jeunesse arrest). 2" (eigen markering)

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen stelde bovendien dat:

*"Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VNKinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70)."*³

Het hogervermelde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Dit dient samengelezen te worden met artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dat een primair belang van het kind voorstelt.

Het VN- Kinderrechtencomité stelde bovendien ook nog dat:

"28. The right to family unity for migrants may intersect with States' legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life. Separating a family by deporting or removing a family member from a State party's territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24

October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006].⁴” (eigen markering)

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child's relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.⁵ (eigen markering)

De Raad stelt:

“Onder verwijzing van internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het EHRM in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135-136).”⁶ Verweerster heeft bij haar belangenafweging de belangen van de betrokken kinderen niet laten primeren. De kinderen hebben een bijzondere affectieve band uitgebouwd met hun vader, zowel voor als tijdens zijn detentie. Het gezin leefde dan ook bijzonder toe naar het strafeinde van verzoeker. Het is absoluut niet in hun belang om verzoeker van hen los te rukken, gelet op hun bijzondere afhankelijkheidsverhouding. Mevrouw C.(...) O.(...) stelt dat verzoeker steeds een positieve invloed heeft gehad op hun dochters. Hun beider aanwezigheid zorgde voor het nodige gevoel van stabiliteit en veiligheid, beide onontbeerlijk voor de ontwikkeling van kinderen. Zij bevestigt dat het noodzakelijk is dat de sterke emotionele band tussen verzoeker en zijn kinderen die op heden bestaat, kan blijven bestaan.

Het staat opnieuw buiten kijf dat de kinderen het grootste slachtoffer zullen worden van de bestreden beslissing. Zij zullen hun vaderfiguur zo goed als verliezen, daar moderne communicatietechnologieën flagrant tekort schieten.

Gelet op het bovenstaande, is het duidelijk dat verzoeker en zijn dochters een bijzonder prominente plaats innemen in elkaars leven. De bestreden beslissing zal dan ook absoluut niet ten goede komen aan het welzijn van zijn dochters, noch aan dat van verzoeker. Gelet op hun jonge leeftijd, is het namelijk essentieel voor de psychologische en emotionele ontwikkeling van de kinderen om deze bijzonder goede affectieve relatie met hun vader te kunnen blijven onderhouden. Hetgeen uiteraard uitermate bemoeilijkt, dan niet onmogelijk gemaakt wordt, in geval van een bevel tot het verlaten van het grondgebied. Het wordt reeds erkend in de kinderpsychologie dat de voortdurende scheiding van hun vader absoluut niet in het belang is van het kind. De voorbeeldige vaderrol dat verzoeker op heden opneemt, is dan ook van cruciaal belang voor het welzijn van de kinderen.

Bovendien speelt verzoeker ook op financieel vlak een belangrijke rol in het leven van de kinderen. De bijgevoegde bankuittreksels tonen aan dat verzoeker tijdens zijn detentie op verschillende momenten, aanzienlijke bedragen heeft overgemaakt om zijn dochters financieel te ondersteunen:

- Op 13 februari 2024: een bedrag van 100,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 18 februari 2024: een bedrag van 500,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 19 februari 2024: een bedrag van 100,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 2 mei 2024: een bedrag van 400,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 6 mei 2024: een bedrag van 400,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 16 mei 2024: een bedrag van 200,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...);
- Op 22 mei 2024: een bedrag van 200,00 EURO naar de rekening van O.(...) L.(...), BE(...).

Zelfs tijdens zijn detentie bleef hij aldus zijn verantwoordelijkheid nemen door deze betalingen te verrichten. Dit bewijst dat verzoeker, ondanks zijn omstandigheden, zijn plicht als vader ernstig neemt en enorm toegewijd is aan zijn dochters. Ook mevrouw C.(...) O.(...) bevestigt dat, ondanks verzoeker geen financieel geen inkomsten heeft, hij toch zijn best doet om haar financieel te ondersteunen. Wanneer de kinderen iets nodig hebben, wil hij dit bovendien steeds op zich nemen.

Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker de intentie om, van zodra zijn verblijfstoestand is geregulariseerd, werk te zoeken en de financiële ondersteuning verder te zetten.

Verwerende partij houdt in haar beslissing onvoldoende rekening met de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en / of familie- en gezinsleven.

Verzoeker verblijft al minstens 15 jaar in België, en heeft hier aldus zijn leven opgebouwd. Niet alleen speelt zijn gezins- en familielevens zich hier in België af, ook heeft hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand opgebouwd. Dit maakt dat hij onmogelijk een (sociaal) leven kan opbouwen in zijn thuisland.

Bovendien bouwde verzoeker in België ook een sociaal leven uit. Er wonen namelijk nog een aantal familieleden van verzoeker in België, waaronder zijn broer, moeder, stiefdochter en een aantal nonkels en tantes.

Uitvoering van de bestreden beslissing zou betekenen dat de kinderen hun vaderfiguur zo goed als verliezen, daar moderne communicatietechnologieën flagrant tekort schieten. Bovendien zou de ontwikkeling van de kinderen bijzonder geschaad worden wanneer verzoeker weggerukt wordt uit hun leven. Tevens stelt mevrouw C.(...) O.(...) dat verzoeker steeds een positieve invloed heeft gehad op hun dochters. Hun beider aanwezigheid zorgde voor het nodige gevoel van stabiliteit en veiligheid, beide onontbeerlijk voor de

ontwikkeling van kinderen. Zij bevestigt dat het noodzakelijk is dat de sterke emotionele band tussen verzoeker en zijn kinderen die op heden bestaat, kan blijven bestaan.

Langs de zijde van verzoeker verliest hij de kans om zijn ouderlijk gezag op een betekenisvolle wijze uit te voeren. Zijn kinderen zijn alles voor hen.

Minstens dient te worden gesteld dat de verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit artikel 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn dochters en ex-partner én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. Er wonen namelijk nog een aantal familieleden van verzoeker in België, waaronder zijn broer, moeder, stiefdochter en een aantal nonkels en tantes. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige gezinscel en netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt. Een familieleven kan bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen worden gevormd. Verwerende partij vervalt hier louter in een standaardmotivering. Bovendien overstijgt de ouderschapsrol van verzoeker de mogelijkheden door middel van de moderne communicatiemiddelen. Het is ontegensprekelijk dat zijn ouderrol niet anders kan worden uitgeoefend dan in persoon.

Een inmenging in het gezinsleven mag enkel als de inmenging bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft (i.e. indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van rechten en vrijheden van anderen) en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken. Er dient met andere woorden een balans te worden gevonden, tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat.

De correcte vraag is dus of er een inmenging is van het bestreden bevel in het privé en familiaal leven van verzoeker en haar familielid en of dit proportioneel is. Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen:

- De duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft al meer dan 15 jaar in België. Hij heeft zijn hele (sociale) leven in België uitgebouwd.;
- De gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven: verzoeker verblijft in België. Zijn minderjarige kinderen en ex-partner, allen met Belgische nationaliteit verblijven tevens in België. Verzoeker is hier diepgeworteld. Verzoeker heeft afgeteld naar het moment waarop hij opnieuw fysiek deel kan uitmaken van het dagelijkse leven van zijn dochters. Een wens die ook zijn expartner deelt. Het buitenproportioneel en volstrekt onmogelijk om te verlangen dat verzoeker zijn ouderschapsrol op zich kan nemen vanuit een ander land. Het staat opnieuw buiten kijf dat de kinderen het grootste slachtoffer zullen worden van de bestreden beslissing. Langs de zijde van verzoeker verliest hij de kans om zijn ouderlijk gezag op een betekenisvolle wijze uit te voeren. Zijn kinderen zijn alles voor hen. Tevens wonen een aantal familieleden van verzoeker in België, waaronder zijn broer, moeder, stiefdochter en een aantal nonkels en tantes;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoeker verblijft al meer dan 15 jaar in België. Niet alleen zou verzoeker zijn ouderschapsrol niet kunnen uitoefenen, ook zouden zijn kinderen bijzonder geschaad worden door deze beslissing. Bijkomend heeft hij een onoverkomelijke taal- en culturele achterstand in zijn thuisland.

De afwijking dient in verhouding te staan met het nagestreefde doel. Het is duidelijk dat dit niet het geval is, en verwerende partij deze afweging niet afdoende heeft gemaakt. De verwijdering van het grondgebied heeft een effectieve scheiding tot gevolg van zijn dochters. De inmenging door verweerster door middel van haar beslissing in het privé en -familiaal leven van verzoeker is bijgevolg disproportioneel en verweerster heeft bij het nemen van haar beslissing deze belangen onvoldoende afgewogen tegen elkaar. De vraag is, of de beslissing van verweerster om voorrang te verlenen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet en niet aan de specifieke situatie van verzoeker op vlak van haar familiaal leven, proportioneel is wat betreft de aanzienlijke gevolgen voor verzoeker.

Hogervermelde rechtspraak en wetgeving noopt tot het besluit dat door de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel tot grondgebied te verlaten het recht van verzoeker op familie, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM is geschonden, door onvoldoende rekening te houden met bovenstaande elementen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM alsook het belang van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, samengelezen met artikel 41 van het Handvest. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Tot slot dient erop gewezen te worden dat bovenstaande elementen eveneens een schending vormen van de elementen van behoorlijk bestuur."

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Artikel 41 Handvest grondrechten EU luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RvV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Verzoeker betwist niet dat hij een strafverleden met zich meedraagt, hetgeen mee dient genomen te worden in de afweging gemaakt in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing beperkt verwerende partij zich echter tot een loutere opsomming van de veroordelingen, zonder rekening te houden met verschillende belangrijke nuances, zonder na te gaan of er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de fundamentele belangen van de samenleving.

Verwerende partij concludeert op weinig onderbouwde wijze dat deze veroordelingen geen gedragsverbetering hebben teweeggebracht bij verzoeker, en dat de feiten ervan zouden getuigen van een gevaarlijke en agressieve ingesteldheid. Bovendien wordt hieruit ten onrechte afgeleid dat verzoeker geen respect heeft voor zijn medemens. Deze conclusie is te kort door de bocht en doet geen recht aan verzoekers inspanningen om zijn leven in positieve banen te leiden. Hij ontkent zijn verleden niet, maar doet wel zijn uiterste best om op het juiste pad te blijven.

Verzoeker verblijft thans in de Gevangenis Dendermonde, Tanneweg 1. Hij heeft strafeinde op 22 december 2024. Verzoeker is met andere woorden geconfronteerd geweest met de gevolgen van zijn gedragingen en zijn verleden, en heeft hiervoor zijn straf uitgezeten. Het weze opgemerkt dat verweerster wacht tot verzoeker zijn strafeinde nadert vooraleer ze een bevel om het grondgebied te verlaten uitvaardigt, met alle gevolgen van dien.

De bestreden beslissing en keuze om te wachten tot het strafeinde van verzoeker getuigt van een onevenredige benadering die zijn kansen op rehabilitatie ernstig ondermijnt. Hoewel zijn eerdere veroordelingen voortvloeien uit laakbaar gedrag, heeft verzoeker zijn straf uitgezeten en daarmee zijn schuld aan de maatschappij afbetaald. In een rechtsstaat is het uitgangspunt dat, na het volbrengen van de straf, de betrokken opnieuw persoon de kans moet krijgen om terug te keren in de samenleving en te tonen dat hij zijn leven kan beteren.

Verweerster ontnemt verzoeker zijn kans om zich in een vrije omgeving te bewijzen en een positieve verandering te laten zien. Dit druist in tegen de principes van re-integratie en rehabilitatie, die niet alleen een fundamenteel recht zijn, maar ook van essentieel belang zijn voor de samenleving als geheel. Verzoeker wordt beroofd van de kans om zijn verantwoordelijkheid te nemen en te laten zien dat hij lessen heeft getrokken uit zijn strafrechtelijke verleden.

Verzoeker heeft geboet voor zijn slechte keuzes en gedragingen en krijgt hierdoor van verweerster niet de kans om zich opnieuw te integreren in de maatschappij en een andere, betere kant van zichzelf te laten zien.

Verweerster staart zich blind op het strafrechtelijk verleden van verzoeker, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker niet meer dezelfde man is als voordien. Een gevangenisstraf maakt namelijk impact op een persoon. Zeker de fysieke afwezigheid van zijn kinderen hebben diepe indruk nagelaten op verzoeker. Verzoeker is verzet op zijn kinderen en is vastberaden om aan hen te bewijzen dat zijn verleden achter hem ligt. De prioriteit van verzoeker ligt dan ook in het opnemen van zijn vaderrol en een goed voorbeeld geven aan zijn dochters.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het feit dat een persoon pas echt kan laten zien dat hij veranderd is wanneer hij de gelegenheid krijgt om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Rehabilitatie en gedragsverandering kunnen niet effectief worden beoordeeld binnen de muren van een detentiecentrum. Het is in de vrije samenleving, waar verzoeker opnieuw zou kunnen bijdragen, dat zijn daadwerkelijke gedragsverandering pas zichtbaar zou kunnen worden.

De benadering van verweerster om verzoeker uitsluitend te beoordelen op basis van zijn eerdere veroordelingen, zonder enige ruimte te bieden voor zijn persoonlijke ontwikkeling en gedragsverandering, is fundamenteel onevenwichtig. Wanneer iemand zijn straf heeft uitgezeten, moet er ruimte zijn om te laten zien dat hij is veranderd en dat hij heeft geleerd van zijn fouten. Als verwerende partij iemand blijft beoordelen op basis van zijn verleden zonder te erkennen dat mensen in staat zijn tot groei en verbetering, ontnemt dit hen de kans om hun huidige karakter en intenties aan te tonen. Verweerster mag iedereen niet over dezelfde kam scheren, ondanks ze dit in haar beslissing wel doet.

Verzoeker is niet meer dezelfde man als dat hij was ten tijde van zijn veroordelingen. Door verzoeker direct na zijn straf opnieuw te detineren zonder hem enige kans te geven om zich te bewijzen, wordt hij effectief veroordeeld op basis van wie hij was, niet op basis van wie hij nu is.

Het is dan ook te simplistisch en onvoldoende genuanceerd om verzoekers houding en intenties uitsluitend op basis van een strafregister vast te stellen. Een dergelijk eenzijdig perspectief kan niet leiden tot een rechtvaardige en evenwichtige beoordeling van zijn huidige situatie en risico voor de samenleving.

De huidige situatie van verzoeker wordt niet in rekening genomen door verweerster.

De bestreden beslissing schendt hierdoor zowel de materiële motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat een repatriëring van betrokkene naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties. Men stelt dat betrokkene contact kan onderhouden met zijn kinderen en ex-partner door middel van moderne communicatiemiddelen en dat zij hem kunnen komen bezoeken.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat de kinderen van verzoeker thans respectievelijk 7 en 5 jaar oud zijn. Van kinderen met zo een jeugdige leeftijd kan niet worden verwacht dat ze instaat zijn om een betekenisvol contact te onderhouden met hun vader via sociale media of via videobeelden.

Verzoeker wijst in deze naar een arrest van Uw Raad dd. 29 mei 2020 (RvV 29 mei 2020, nr. 236 222) waarin wordt gesteld dat: "onlinecommunicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie."

Nochtans is een betekenisvol contact, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde voor hun verdere ontwikkeling. (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).

Het belang van het kind dient steeds de eerste overweging te vormen, conform artikel 3 VN-Kinderrechtenverdrag. Het uitoefenen van zijn vaderrol en ouderlijk gezag behelst ook meer dan louter communicatie. Ze bestaat ook uit samen tijd doorbrengen en samen activiteiten doen. Het is uiteraard vanzelfsprekend dat moderne communicatietechnologieën ook op dit vlak flagrant te kort schieten. Het weze duidelijk dat ook mevrouw C.(...) O.(...) de goede affectieve relatie tussen verzoeker en zijn kinderen bevestigt én dat de kinderen bijzonder uitkijken naar het strafeinde van verzoeker.

Het strafeinde van verzoeker is voorzien op 22 december 2024. Zowel zijn kinderen als hijzelf hebben hier naartoe geleefd, zodat verzoeker opnieuw zijn vaderrol kan opnemen zoals hij steeds gedaan heeft. Tevens zou hij opnieuw het ouderlijk gezag gezamenlijk op een betekenisvolle manier uitoefenen over zijn kinderen. Hierover werd reeds overleg gepleegd met mevrouw C.(...) O.(...), die er ook naar uit kijkt om verzoeker opnieuw fysiek deel te laten uitmaken van het dagelijkse leven van de kinderen (stuk 6 - getuigenverklaring). Zij verklaart dat verzoeker voor de kerstperiode een planning had opgemaakt, in samenspraak met haar, waarin de kinderen een week bij hem kunnen verblijven. Zowel verzoeker als de kinderen kijken hier enorm naar uit.

Tevens geeft mevrouw C.(...) O.(...) aan dat zij bijzonder veel belang hecht aan een actieve rol voor beide ouders in het leven van de kinderen. Zij wenst dan ook dat zowel zij als verzoeker een gelijkwaardige stem hebben in de belangrijke beslissingen voor hun kinderen.

Het staat buiten kijf dat verzoeker zijn ouderschapsrol niet kan uitoefenen via moderne communicatietechnologieën.

Verweerster gaat ook compleet voorbij aan het feit dat het belang van het kind de eerste overweging dient te zijn. Het is absoluut niet in hun belang om verzoeker van hen los te rukken, gelet op hun bijzondere afhankelijkheidsverhouding. Mevrouw C.(...) O.(...) stelt dat verzoeker steeds een positieve invloed heeft gehad op hun dochters. Hun beider aanwezigheid zorgde voor het nodige gevoel van stabiliteit en veiligheid,

beide onontbeerlijk voor de ontwikkeling van kinderen. Zij bevestigt dat het noodzakelijk is dat de sterke emotionele band tussen verzoeker en zijn kinderen die op heden bestaat, kan blijven bestaan.

Het staat opnieuw buiten kijf dat de kinderen het grootste slachtoffer zullen worden van de bestreden beslissing. Zij zullen hun vaderfiguur zo goed als verliezen, daar moderne communicatietechnologieën flagrant tekort schieten.

Communicatietechnologieën kunnen aldus niet als alternatief worden aangeduid.

Minstens dient te worden gesteld dat de verzoeker hier een familiaal en een privéleven leidt, eveneens een recht dat voortspuit uit artikel 8 EVRM en waarbij bij de belangenafweging dient te worden rekening gehouden. Het staat onmiskenbaar vast dat verzoeker een te respecteren privéleven heeft, vermits hij nauwe banden van afhankelijkheid onderhoudt met zijn dochters en ex-partner én hij hier zijn sociaal leven heeft uitgebouwd. Er wonen namelijk nog een aantal familieleden van verzoeker in België, waaronder zijn broer, moeder, stiefdochter en een aantal nonkels en tantes. De terugzending van verzoeker leidt tot het verlies van zijn volledige gezinscel en netwerk van steunfiguren en ondersteunende contacten, wat betekent dat hij verstoken raakt van alle sociale en emotionele ondersteuning waarop hij momenteel steunt. Een familieleven kan bezwaarlijk via moderne communicatiemiddelen worden gevormd. Verwerende partij vervalt hier louter in een standaardmotivering. Bovendien overstijgt de ouderschapsrol van verzoeker de mogelijkheden door middel van de moderne communicatiemiddelen. Het is ontegensprekelijk dat zijn ouderrol niet anders kan worden uitgeoefend dan in persoon.

Verwerende partij gaat echter compleet voorbij aan de familiale situatie van verzoeker op heden.

Al deze elementen dienen in overweging te worden genomen bij een beslissing die impact heeft op verzoeker, kijkend naar het recht op familie- en gezinsleven uit artikel 8 EVRM. Verzoeker meent dan ook dat niet alle relevante feiten en omstandigheden eigen aan de zaak door verwerende partij in acht werden genomen. Minstens slaagt verwerende partij er niet in om alle relevante feiten en omstandigheden op een kennelijk redelijke wijze in overweging te nemen.

De bestreden beslissing schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verweerder dient bij het nemen van haar beslissing als openbare dienst niet alleen alle relevante feiten correct en volledig vast te stellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te doen stellen en hiermee moet de verweerder rekening houden. Verweerder meent in zijn beslissing dat er volgens hen niets voor ligt waaruit zou moeten blijken dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie met zijn kinderen, waardoor een eventuele schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot hen dan ook niet aannemelijk werd gemaakt.

Verweerder verschuift zich achter het feit dat verzoeker sinds december 2023 in detentie verblijft, waardoor dat beide dochters, O.(...) L.(...) en O.(...) L.(...), op heden voorlopig hoofdverblijf hebben bij mevrouw C.(...) O.(...). Dit verhindert niet dat tussen verzoeker en zijn dochters wel degelijk sprake is van een gezinsleven. Dat een samenwoning niet strikt noodzakelijk is opdat sprake kan zijn van een gezinsband tussen ouder en kind, wordt overigens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in haar arrest dd. 30 maart 2021, stelt zij nadrukkelijk dat: "Aldus blijkt dat de verzoekende partij voldoende aannemelijk maakt dat er tussen haar [sic] en haar [sic] kinderen sprake is van een gezinsleven".

Bovendien bevestigt rechtspraak van het EHRM dat vanaf de geboorte een band ontstaat tussen kind en ouder die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. De meerdere foto's getuigen absoluut van deze bijzondere band.

Verwerende partij verschuift zich in deze opnieuw achter moderne communicatietechnologieën waardoor verzoeker contact zou kunnen onderhouden met zijn thans minderjarige kinderen.

Verwerende partij vervalt hier evenwel in een loutere standaardmotivering en laat na een individuele proportionaliteitsafweging te maken die steunt op alle gegevens van het dossier. Immers heeft zij geen aandacht voor het feit dat de kinderen van verzoeker thans respectievelijk 7 en 5 jaar oud zijn. Van kinderen met zo een jeugdige leeftijd kan niet worden verwacht dat ze instaat zijn om een betekenisvol contact te hebben via sociale media of via videobeelden.

Verzoeker wijst in deze naar een arrest van Uw Raad dd. 29 mei 2020 (RvV 29 mei 2020, nr. 236 222) waarin wordt gesteld dat: "onlinecommunicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is, aangezien ze aan meer contact nood hebben dan enkel via onlinecommunicatie."

Nochtans is een betekenisvol contact, zeker voor jonge kinderen, van onschatbare waarde voor hun verdere ontwikkeling. (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I voir aussi mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 488206/99, §74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).

Het belang van het kind dient steeds de eerste overweging te vormen. Het uitoefenen van zijn vaderrol en ouderlijk gezag behelst ook meer dan louter communicatie. Ze bestaat ook uit samen tijd doorbrengen en samen activiteiten doen. Het is uiteraard vanzelfsprekend dat moderne communicatietechnologieën ook op dit vlak flagrant te kort schieten.

Er kan op heden niet gesteld worden dat verwerende partij gepast gewicht heeft gegeven aan dit gegeven.

De verwerende partij is bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Verweerder hield onvoldoende rekening met bovenstaande elementen en ging louter uit van een standaardmotivering.

Verweerder nam bijgevolg niet alle elementen van het dossier mee in haar overwegingen en schond hierdoor het zorgvuldigheidsprincipe, noch maakte ze een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria. De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. In ieder geval dient te worden aangestipt dat de beginselen van behoorlijk bestuur eveneens vervat zitten in artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van welke de in casu toepasbaarheid en bijbehorende schending reeds hierboven werden toegelicht. Het middel is ernstig.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de voorkant van zijn Nigeriaans paspoort, zijn geboorteakte, de geboorteaktes van zijn twee dochters O.Lov. en O.Loy. samen met een kopie van hun Belgische identiteitskaarten, een getuigenverklaring van zijn ex-partner, mevrouw O.C., opgemaakt te Turnhout op 19 december 2024 samen met een kopie van haar Belgische identiteitskaart, een kopie van een bezoekerslijst van de gevangenis, een overzicht van verzoekers virtuele bezoeken in de gevangenis, verschillende foto's van hemzelf met zijn dochters en een aantal bankuittreksels (Verzoekschrift, bijlagen 2-11).

3.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de besteden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.6. Waar verzoeker in zijn tweede middel verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert hij in wezen de schending aan van de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

3.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.8. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.9. De Raad wijst er vooreerst op dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in wezen een afwijzing inhoudt van de door verzoeker ingediende aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze afwijzende beslissing neemt weliswaar niet de gebruikelijke vorm aan die hiervoor in de regelgeving voorzien is (bijlage 20), maar dit heeft niet tot gevolg

dat het regime dat in de vreemdelingenwet voorzien is voor dit soort beslissingen niet langer toepassing zou vinden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 oktober 2024 via volmacht een verblijfsaanvraag had ingediend bij de stad Dendermonde op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in functie van zijn Belgische minderjarige dochter (bijlage 19ter). Met zijn beslissing van 16 december 2024 (bijlage 13) wijst de gemachtigde van de staatssecretaris deze gezinsherenigingsaanvraag af. Bijgevolg wordt het beroep tegen de bestreden beslissing, in wat volgt, behandeld als een beroep, gericht tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.10. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 12° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

3.11. Verzoeker betwist in zijn middelen nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zijn paspoort *“niet voorzien (is) van een geldig visum noch (...) gepaard (gaat) met een geldige verblijfstitel op het moment van indiening van zijn aanvraag”*, noch dat *“(d)e in artikel 6 bepaalde termijn (...) onmiskenbaar overschreden (is)”* of dat hij *“het voorwerp uit(maakt) van een inreisverbod van 6 jaar dd. 22.07.2014”*, waardoor het bestuur in beginsel verplicht was hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.12. Waar verzoeker in zijn tweede middel ingaat tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing dat hij door zijn gedrag gracht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze kritiek in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing zodat de eventuele gegrondheid van zijn kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de noodzaak om rekening te houden met hogere rechtsnormen en vormt, zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en dient bijgevolg richtlijnconform te worden toegepast.

3.14. Verzoeker stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en het belang van het kind in de bestreden beslissing. Hij beschrijft zijn gezinssituatie en de documenten die hij indiende in het kader van zijn gezinsherenigingsaanvraag die de afstammingsband tussen verzoeker en zijn Belgische dochters aantonen. Verzoeker stelt ook een zeer sterke emotionele band en een financiële band te onderhouden met zijn dochters en dat onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen.

3.15. Uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat, hoewel artikel 74/13 geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374), er in het bevel wel degelijk uitdrukkelijk bepaalde overwegingen werden opgenomen die betrekking hebben op verzoekers gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en in het bijzonder met zijn gezinsherenigingsaanvraag van

31 oktober 2024 (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Dit blijkt duidelijk uit volgende passages uit de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkenes ex-echtgenote en zijn twee kinderen bezitten allen de Belgische nationaliteit. De betrokkene verblijft sinds december 2023 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen minstens sinds een jaar aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Een voldoende hechte band kan betrokkene dus niet hebben opgebouwd met zijn ex-partner en kinderen zodat er sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging. Uit het verslag dd. 16.01.2024 blijkt dat de ex-partner slachtoffer is in deze zaak. Zij komt niet op bezoek tijdens deze detentie. Er kan niet blijken dat dat heden anders zou zijn. Evenmin toont betrokkene aan dat hij deelt in de beslissingen over de opvoeding van de kinderen of contacten mag onderhouden/onderhoudt. Betrokkene legt weliswaar tien foto's voor met zijn dochters, L.(…) en L.(…) alsook 4 betaalopdrachten voor vanuit detentie en 3 daadwerkelijk uitgevoerde overschrijvingen op de bankrekening van dochter L.(…). Voor de bankoverschrijvingen dient hij niet noodzakelijk in het Rijk aanwezig te zijn bij zijn dochters – heden is hij immers evenmin fysiek aanwezig. Hij kan eveneens vanuit het buitenland financieel bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Wat de foto's betreft: deze dateren allen van minstens een jaar geleden, daar betrokkene sinds december 2023 in detentie is. Er wordt dan wel in het schrijven van de advocaat van betrokkene het volgende verklaard: “Mevrouw O.(…) bevestigt de goede affectieve relatie tussen verzoeker en hun dochters. Ook zij wenst dat verzoeker deze vaderrol kan blijven vervullen.

Na zijn opsluiting in de gevangenis van Dendermonde vervulde hij zijn vaderrol nog steeds op een zeer prominente wijze. Mevrouw O.(…) gaat regelmatig op bezoek bij verzoeker in de gevangenis van Dendermonde. Mevrouw woont met de kinderen echter in Turnhout, waardoor het steeds een eindje rijden is naar de gevangenis. Daarom heeft verzoeker elke dag telefonisch contact met zijn kinderen. Deze telefoongesprekken zijn zowel voor de kinderen als voor verzoeker iets om elke dag naar uit te kijken. Dit toont tevens de bijzonder goede affectieve relatie aan tussen verzoeker en zijn dochters.”, toch ligt er geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Zo ligt er geen bewijs van bezoeken voor in de gevangenis zoals wordt gesteld, en hetgeen niet strookt met de gegevens uit het verslag dd. 16.01.2024 waaruit blijkt dat de ex-partner slachtoffer is in deze zaak. Zij komt niet op bezoek tijdens deze detentie. Evenmin ligt een effectief bewijs voor dat de moeder van de kinderen de goede affectieve relatie tussen de kinderen en hun vader bevestigt. Verder ligt ook geen bewijs voor van de verklaarde dagelijkse telefonische contacten tussen betrokkene en zijn kinderen. Voor zover dit weliswaar zou overeenstemmen met de werkelijkheid, kan evenwel worden opgemerkt dat niets uitsluit dat betrokkene ook dagelijks contacten onderhoudt met zijn kinderen vanuit het buitenland middels moderne communicatiemiddelen. Als betrokkene er in slaagt dergelijke contacten te onderhouden met zijn kinderen en op die manier banden zou onderhouden die het recht op gezinshereniging zouden moeten openen voor meneer, kan niet worden gesteld dat hij die niet op even intensieve wijze zou kunnen onderhouden vanuit het buitenland.

Hoe dan ook, er liggen momenteel dus geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er op heden een hechte band zou bestaan tussen betrokkene en zijn kinderen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijken geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgezonden en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabaes en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Een schending van artikel 8 EVRM werd dan ook niet aannemelijk bevonden.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Verder blijkt nog uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij op 03.09.2019 in huwelijk is getreden te Hasselt met mevr. O.(…) C.(…) en uit deze relatie twee kinderen werden geboren. De echtscheiding vond plaats op 03.04.2023. Inmiddels verblijft betrokkene dus reeds een jaar in detentie, nadien wenst hij zich klaarblijkelijk te vestigen in Sint-Niklaas, daar waar mevrouw met de kinderen in Turnhout verblijft. Door het

gedrag dat betrokkene onophoudelijk stelt, heeft betrokkene nooit verblijfsrecht bekomen in functie van zijn voormalige echtgenote of één van zijn kinderen. Het verblijfsrecht dat werd bekomen op basis de gezinshereniging met zijn moeder in 2010 werd in 2012 terug ingetrokken gelet op betrokkenes gedrag en het niet meer voldoen aan de voorwaarden. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing dd. 26.07.2012, dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 105 446 dd. 20.06.2013. Betrokkene ontving op 27.03.2014 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelke hem diezelfde dag ter kennis werd gebracht. Het beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV op 03.12.2014 bij arrest 134 578. Op 22.07.2014 werd ten aanzien van betrokkene een inreisverbod genomen voor de periode van 6 jaar. Betrokkene ging in beroep tegen deze bijlage 13sexies en tegen de bijlage 13septies van diezelfde datum. De RvV heeft het beroep in uiterst dringende noodezakelijkheid verworpen bij arrest 127 512 dd. 28.07.2014. Betrokkene diende aanvragen gezinshereniging in op 02.03.2018, 21.06.2019, 13.12.2019, 19.06.2020. Deze werden geweigerd middels bijlage 20 op respectievelijk 30.08.2018, 26.09.2019, 08.06.2020, 24.11.2020. Het beroep tegen deze laatste beslissing werd verworpen op 25.03.2021 bij arrest 255 159. Op 27.04.2021 werd opnieuw een bevel genomen ten aanzien van betrokkene gelet op voormeld verwerpingsarrest en verwezen naar het van kracht zijnde inreisverbod. Beroep tegen dit bevel werd verworpen door de RvV bij arrest 260 994 dd. 23.09.2021. Betrokkene bleef verder onder de radar tot hij terug diende gearresteerd te worden door de politiediensten in december 2023. Hij is sindsdien in detentie ten gevolge van de gepleegde feiten en veroordeling, ondermeer voor intrafamiliaal geweld (cfr. supra). De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn toenmalige gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Er dient benadrukt te worden dat betrokkene geen melding meer maakt bij zijn aanvraag van O.(...) J.(...) noch van K.(...) L.(...) geboren in 2012 (kind noch moeder teruggevonden in de database van DVZ: het meisje dat mogelijk overeenstemt blijkt een andere moeder te hebben dan de vrouw die door betrokkene aangehaald werd). Het gezinsleven met hen kan bijgevolg niet worden opgeworpen als hinderpaal voor huidige beslissing.

Betrokkene zijn persoonlijke en familiale belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven – dit blijkt onmiskenbaar uit betrokkenes dossier. Van een probleem betreffende de gezondheid tot slot van betrokkene is geen sprake (cfr. verslag dd. 23.07.2024 van het gesprek met betrokkene). Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

3.16. Waar verzoeker beweert dat verweerder zich beperkt tot een stereotiepe motivering, kan hij niet worden gevolgd aangezien uit bovenstaande overwegingen blijkt dat zijn specifieke gezinssituatie wel degelijk uitgebreid onder de loep wordt genomen. Bovendien, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.17. Het determinerende motief van de component van de bestreden beslissing, waarbij de gezinsherenigingsaanvraag van 31 oktober 2024 wordt afgewezen, bestaat erin dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een duur van 6 jaar, dat hem op 22 juli 2014 ter kennis werd gebracht, waardoor hem de toegang tot het grondgebied verboden wordt en deze aanvraag niet in aanmerking wordt genomen.

Verzoeker betwist, noch weerlegt de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het inreisverbod van 22 juli 2014 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en dat hem op die basis het gevraagde verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan worden geweigerd.

3.18. In de bestreden beslissing wordt vervolgens nagegaan of aan verzoeker conform de rechtspraak van het Hof van Justitie desgevallend een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden verleend omwille van het burgerschap van de Unie van zijn dochter, zoals bedoeld in artikel 20 van het VWEU. Hierbij dient te worden nagegaan of de verplichting in hoofde van verzoeker om de Schengenzone te verlaten tot gevolg zou hebben

dat zijn minderjarige Belgische dochter eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel zou moeten verlaten (zie HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16).

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter werd aangetoond. In de bestreden beslissing wordt hierover, in het licht van de zogeheten 'K.A.-toets', het volgende gesteld:

“Overwegende dat overeenkomstig voornoemd Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld dient te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind(eren) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kinderen niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van de kinderen rekening gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan.” (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie). Wat de band met de kinderen betreft, er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat er sprake is van een vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van de kinderen in België of om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Zoals reeds gesteld verblijft betrokkene sinds december 2023 in de gevangenis. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor de kinderen minstens sindsdien aan de moeder van de kinderen is toegedragen. Er kan blijken dat betrokkene enkele storting uitvoerde op rekening van zijn oudste dochter, uit niets echter kan blijken dat betrokkene bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen en contacten onderhoudt. De stelling van de raadsman daaromtrent betreft dan ook een blote bewering: er ligt thans geen bewijs voor dat zijn ex-partner en kinderen betrokkene in de gevangenis hebben opgezocht. Van contacten die zouden onderhouden worden op andere manieren kan uit de voorgelegde stukken niets blijken. Betrokkene, die wordt bijgestaan door een advocaat, kon nochtans gelet op het lijvige dossier en de vele procedures die werden gevoerd, wel verwachten dat hij dergelijke bewijsvoering diende aan te leveren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden, los van of betrokkene er al dan niet in geslaagd zou zijn van op afstand zijn vaderschap daadwerkelijk op te nemen en een duurzame band met de kinderen te ontwikkelen dan we onderhouden, dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk is om het welbevinden van de kinderen en hun ontwikkeling te vrijwaren. Hij is reeds geruime tijd afwezig uit het gezin, hij is sinds april 2023 uit de echt gescheiden met mevr. O.(...) en woont minstens niet meer samen met zijn kinderen sinds december 2023 (waar betrokkene voor zijn detentie verbleef is niet duidelijk). De moeder staat dus minstens sinds december 2023 tot op heden alleen in voor de kinderen en de huishouding. Er kan bijgevolg geen afhankelijkheid ten aanzien van betrokkene blijken, niet van mevrouw noch van de kindren. Gezien de leeftijd van de kinderen kunnen we ervan uit gaan dat de kinderen dagelijks naar school gaan en de scholen in België steeds voor- en naschoolse opvang voorzien. Zelfs tijdens de vakantie zijn er mogelijkheden om de kinderen naar opvangprojecten te laten gaan. Het is redelijk te stellen dat de moeder van de kinderen verder van al deze opvangmogelijkheden gebruik kan maken om voor zichzelf en haar kinderen in te kunnen staan, en dagelijks ook een netwerk heeft waarop zij kan terugvallen. Bovendien, zoals reeds gesteld: betrokkene is in detentie, er kan dan ook geen enkele afhankelijkheid blijken ook wat dat punt betreft. Uit het dossier kan over de gehele lijn geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden dus bijna 7 en 5 jaar. Betrokkene zat afgelopen jaar opnieuw en ononderbroken in detentie dit alles door zijn eigen gedragingen, net zoals hij in het verleden ook meerdere malen en voor langere periode in detentie zat. Dit was het geval van 19.01.2014 tot 27.03.2014 en van 02.09.2015 tot aan zijn voorwaardelijke invrijheidstelling op 02.12.2019. Van 23.11.2020 werd betrokkene terug opgesloten tot 22.01.2021. Betrokkene is vele jaren opgesloten geweest in de gevangenis, en heden opnieuw – sinds 24.12.2023, zodat hij ook lange tijd geen deel uitmaakt(e) van de Belgische samenleving. Gelet op de lange detenties van betrokkene, is hij meer niet dan wel gezamenlijk gevestigd geweest met zijn ex-echtgenote en zijn kinderen, waaronder referentiepersoon. De moeder moet, al was het maar louter door de verschillende en langdurige afwezigheden van vader, steeds de primaire en continue zorgdrager voor de kinderen geweest zijn. De kinderen hebben dus hun vader meermaals en voor lange periodes niet fysiek in hun nabijheid gehad. Niets belet dat betrokkene in de toekomst – desgevallend tijdelijk – vanuit het buitenland contacten tracht aan te knopen of onderhoudt met zijn kinderen. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Er kan evenmin blijken dat er een verstoring zou zijn met betrekking tot het

evenwicht van de kinderen of met betrekking tot hun emotionele ontwikkeling. Er blijken aldus geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van betrokkenes privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Zoals reeds gesteld: de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Betrokkens raadsman verzocht, gelet op het naderende einde van betrokkene zijn detentie, om de aanvraag met voorrang te behandelen. Een tijdige beslissing zal zowel verzoeker als zijn dochters helpen om hun gezinsleven zo snel mogelijk op een stabiele en positieve manier voort te zetten. Het staat betrokkene vrij om samen met de moeder van zijn kinderen, en rekening houdende met zijn verblijfssituatie, afspraken te maken opdat het gezinsleven met de dochters op een stabiele manier kan worden georganiseerd vanuit het buitenland en op die manier kan worden verdergezet.”

3.19. Verzoeker is in zijn middel een andere mening toegedaan en is van oordeel dat zijn gezinssituatie niet deugdelijk werd onderzocht. Volgens verzoeker bestaat er tussen hemzelf en zijn Belgische minderjarige dochters wel degelijk een wederzijdse afhankelijkheidsband. Hij betoogt dat hij met hen zowel een affectieve als een financiële band onderhoudt. Noch uit zijn verzoekschrift, noch uit de bijlagen kan echter worden opgemaakt dat de Belgische gezinsleden dermate afhankelijk zijn van verzoeker dat de verblijfsweigerings tot gevolg zou hebben dat zijn Belgische gezinsleden de Europese Unie als geheel zouden moeten verlaten en bijgevolg zouden moeten verzaken aan het fundamentele recht op verblijf dat inherent is aan hun burgerschap van de Unie.

De telefonische contacten die verzoeker vanuit de gevangenis onderhield met zijn kinderen en de sporadische financiële steun wijzen niet op een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Ook de getuigenverklaring van verzoekers Belgische ex-partner, die tevens de moeder is van zijn twee Belgische dochters (Verzoekschrift, bijlage 7) kan weinig overtuigen. Deze verklaring van 19 december 2024 dateert immers van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris daarmee onmogelijk rekening kon houden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds veroordeeld werd voor partnergeweld ten aanzien van mevrouw C.O., zodat twijfels rijzen over het beschermenswaardig karakter van de relatie tussen de personen die deel uitmaken van het gezin.

3.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest bevat rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84). Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Er dient opgemerkt te worden dat er *in casu* geen sprake is van een situatie van voortgezet verblijf, aangezien verzoeker reeds in 2012 zijn verblijfsrecht in België verloor, sindsdien reeds meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg en zelfs het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod met een duur van 6 jaar. Onderhavige zaak betreft aldus een situatie van eerste toelating waarbij geen afweging dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM. In een

dergelijk geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De Raad merkt op dat verzoeker huwde met mevrouw C.O. en twee kinderen verwekte in de volle wetenschap dat er geen mogelijkheid was tot toegang of verblijf in de Schengenzone aangezien hij op dat moment reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod met een duur van 6 jaar en dus geen recht had op toegang en verblijf in het Schengengebied. Verzoeker werd bovendien meermaals veroordeeld voor geweldsdelicten. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt, leverde een nazicht in de ANG-databank ook recent nog meerdere hits op, waaruit blijkt dat verzoeker betrokken is bij nieuwe feiten. De gemachtigde van de staatssecretaris ging dus niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk door te oordelen dat de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Er rust dus geen positieve verplichting op de overheid om dit precaire gezinsleven te vrijwaren.

Verzoeker toont bovendien met zijn betoog niet aan dat hij de huidige manier, waarop hij *"de voorbeeldige vaderrol dat (hij) op heden opneemt"* zoals hij in zijn verzoekschrift schetst, door middel van (beperkte) financiële ondersteuning en telefonische contacten met zijn dochters vanuit de gevangenis, niet zou kunnen verderzetten vanuit zijn land van herkomst. Verzoeker kan trouwens geenszins worden bijgetreden waar hij aan de hand van enkele foto's van zichzelf met zijn dochters beweert dat hij hiermee onmiskenbaar aantoonst dat hij met hen een duurzame affectieve relatie onderhoudt. In elk geval toont verzoeker niet aan dat een verwijderingsmaatregel een disproportionele inbreuk uitmaakt op het gezinsleven aangezien er geen sprake is van een duurzame samenwoning met de overige gezinsleden.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind, waaraan ook een belangrijk gewicht dient te worden gegeven in de belangenafweging (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109), wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat *"de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen (...) niet dezelfde ontwrichtende impact (heeft) op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst"*, bovendien hebben de kinderen reeds meermaals en voor lange periodes hun vader fysiek niet in hun nabijheid gehad omwille van de detentieperiodes. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat het (hoger) belang van het kind niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

3.21. Wat verzoekers privéleven in België betreft, beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij in België een sociaal leven heeft opgebouwd, maar hij brengt geen verdere bewijzen aan van verregaande sociale bindingen of engagementen in België die een verwijdering in de weg zouden staan. Ook het feit dat verzoeker reeds 15 jaar in België verblijft, staat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg, gelet op het feit dat verzoeker tijdens deze periode reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend kreeg maar hier telkens geen gevolg aan gaf. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er in zijn hoofd sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.22. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het IVRK, volstaat het om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat verzoeker zich er alleen al om die reden niet met gunstig gevolg op kan beroepen (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c)).

3.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest, artikel 3 van het IVRK en/of van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, al dan niet samengelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de besteden beslissing. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaringen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------